

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.398/2014/28.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év május hó 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2015. év május hó 7. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 12.B.6/2014/89. számú ítéletét az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

Az I. r. vádlottal szemben az emberölés bűntettének kísérlete (Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja) vádja alóli felmentő rendelkezést mellőzi.

A szabadságvesztés büntetést az I. r. vádlott esetében 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a II. r. vádlott esetében 3 (három) év 6 (hat) hónapra, a III. r. vádlott esetében 3 (három) év 6 (hat) hónapra, a IV. r. vádlott esetében 3 (három) évre enyhíti.

A IV. r. vádlott esetében a házi őrizetben töltött idő beszámítását akként pontosítja, hogy 4 (négy) napi házi őrizet felel meg 1 (egy) napi börtönnek.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., az V. r. és a VI. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetésébe a 2014. év december hó 9. napjától a mai napig házi őrizetben töltött időt beszámítja, akként, hogy 4 (négy) napi házi őrizet 1 (egy) napi szabadságvesztésnek felel meg.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2014. év július hó 14. napján kihirdetett 12.B.6/2014/89. számú ítéletével az I. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás bűntettének kísérlete (Btk. 367. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont) miatt 5 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra,

A II. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás bűntettének kísérlete (Btk. 367. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont) miatt 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra,

A III. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás büntettének kísérlete (Btk. 367. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont) miatt 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra,

a IV. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás büntettének kísérlete (Btk. 367. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont) miatt 3 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra,

Az V. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett zsarolás büntettének kísérlete (Btk. 367. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont), valamint kábítószer birtoklása vétsége (Btk. 178. § (1) bekezdés, (5) bekezdés a/ pont) miatt - halmazati büntetésül - 2 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra, míg

A VI. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett zsarolás büntettének kísérlete (Btk. 367. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont) miatt 1 év 10 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette, ítélte.

Az I. r. vádlottat az ellene emberölés büntettének kísérlete (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés c/ pont), valamint löfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette (Btk. 325. § (1) bekezdés a/ pont) miatt emelt vád alól felmentette.

Valamennyi vádlott esetében megállapította, hogy a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsáthatók.

Rendelkezett továbbá valamennyi vádlott vonatkozásában az előzetes fogvatartásban töltött idő, illetve az I., II., III., IV és V. r. vádlottak esetében a házi őrizet beszámításáról is a kiszabott szabadságvesztésbe.

A bűnjelek kapcsán rendelkezett elkobzásról, a lefoglalás megszüntetése mellett kiadásról, megsemmisítésről, irat melletti kezelésről.

A VI. r. vádlott esetében 82.000,- forint lefoglalásának megszüntetéséről és kiadásáról rendelkezett azzal, hogy azt visszatartotta a bűnügyi költség megfizetéséig.

Kötelezte a vádlottakat külön-külön az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viselte.

Az ítélet ellen az ügyész valamennyi vádlott terhére súlyosabb minősítésért és a büntetések súlyosításáért, továbbá az I. r. vádlott esetében a felmentő rendelkezések ellen, bűnösség megállapítása végett jelentett be fellebbezést.

Az I. r. vádlott és védője enyhítésért és eltérő minősítésért, a II. r. vádlott és védője téves jogi minősítés miatt és enyhítésért, a III. r. vádlott és védője felmentésért, a IV. r. vádlott és védője téves jogi minősítés miatt és enyhítésért, a VI. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.184/2014/5-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal tartotta fenn, így az emberölés büntettének kísérlete vonatkozásában a felmentő rendelkezés mellőzését indítványozta, nem vitatva az eltérő minősítést, valamint nem támadva a löfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette miatti felmentő rendelkezést, és nem vitatva a zsarolás esetében a bünszövetségben történő elkövetés minősítő körülményének mellőzését.

Ellenben hiányolta, hogy az elsőfokú eljárásban a cselekmény szigetszentmiklósi részénél nem foglalkoztak a Btk. 221. § (2) bekezdés c/ és d/ pontjaiba ütköző magánlaksértés büntettének minősítési lehetőségével. A magánlaksértés bűncselekménye magánindítványra büntethető, azonban jelen esetben a sértettet a nyomozás során sem, és tárgyalási szakban sem nyilatkoztatták a magánindítvány kérdésében, ezért annak pótlólagos beszerzése indokolt, amelynek függvényében lehet állást foglalni az egyébként a vádiratban és az elsőfokú ítéletben egyaránt szereplő tényállási rész vonatkozásában.

Ezért indítványozta a fellebbviteli főügyészség, hogy a másodfokú bíróság a sértett erre vonatkozó nyilatkozatát szerezzze be.

Egyebekben a fellebbviteli főügyészség a súlyosításra vonatkozó fellebbezést fenntartotta. Az átiratban kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és részletesen indokolt, megalapozott tényállást állapított meg.

Ezen tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban az I. r. vádlott esetében indokolatlanul hozott felmentő rendelkezést az élet elleni cselekmény kapcsán, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádiratban rögzített tényállás keretein belül döntött, amikor a vád tárgyává tett eseménysort értékelve eltérően minősítette az I. r. vádlott cselekvőségét, és ez alapján a büntetőjogi felelősségét. Így terhére az emberölés büntettének kísérlete helyett élet elleni fenyegetéssel elkövetett zsarolás büntettét állapította meg, ez azonban csak eltérő minősítést képez.

Ugyanakkor helytálló volt a löfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette miatt emelt vád alóli felmentése az I. r. vádlottnak, mivel ennek alapját önálló történeti tényállás képezte. Ezen túlmenően a magánlaksértés büntette vonatkozásában a sértett nyilatkozatának függvényében lehetséges dönteni.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság számba vette, azonban azokat nem megfelelő súllyal értékelte. Kifejtette, hogy egy „alvilági leszámolást” tükröző, szervezett elkövetésű, kiemelkedő társadalomra veszélyességgű bűncselekmény esetén súlyosabb büntetések kiszabása indokolt valamennyi vádlott esetében.

Így az I. r. vádlott esetében a középértéket meghaladó, a II., III., IV. r. vádlottak esetében a középértéket elérő, az V. r. vádlott esetében a kiszabott büntetést meghaladó szabadságvesztés büntetés kiszabására tett indítványt, míg a VI. r. vádlott tekintetében a próbaidő felemelését indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltaknak megfelelően a másodfokú eljárásban a sértettet tájékoztatta a magánindítvány előterjesztésének lehetőségéről, aki azonban a kioktatást követően nem terjesztett elő magánindítványt a törvényes határidőben.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a nyilvános ülésen ennek ismeretében tartotta fenn az írásbeli átiratban szereplő indítványát azzal, hogy a tényállást annyiban tartotta kiegészítendőnek, hogy a sértett magánlaksértés büntette miatt magánindítványt nem terjesztett elő.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az eltérő minősítés, illetve enyhítés érdekében bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az I. r. vádlott beismerő vallomása alapján nem zsarolás büntette, hanem önbíráskodás állapítható meg az I. r. vádlott terhére. Ennek alapját az I. és a IV. r. vádlott közötti kölcsön jogviszony képezte, az I. r. vádlott nem kapcsolódott közvetlenül a sértetthez, ezen részében az ítéleti tényállás nem helyes.

A védő kifejtette, hogy az I. r. vádlott vezető szerepe sem bizonyított, a cselekmény erődemonstráció volt azért, hogy egy követelésnek érvényt szerezzenek, nem járt sérüléssel, alvilági

leszámolásról nem lehet beszélni. A cselekmény alkalmi jellegű volt, nem jellemezte szervezettség sem.

Összességében a középértékben kiszabott szabadságvesztés büntetést eltúlzottnak tartotta és a cselekmény kísérleti szakban maradására, a sértetti közrehatásra, valamint az időmúlásra tekintettel, annak enyhítését kérte.

A II. r. vádlott védője perbeszédében szintén azt hangsúlyozta, hogy a vádlottak és a sértett között egy pontosan nem tisztázott elszámolási viszony jött létre, amely alapján a vádlottak terhére az önbíráskodás büntette állapítható meg zsarolás helyett.

A II. r. vádlott védője vitatta az ítélet belső arányosságát, és ezért, illetve az enyhítő körülmények nagyobb súlyára figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

III. és V. r. vádlott védője írásban is indokolta a III. r. vádlott érdekében bejelentett fellebbezést. Ebben, illetve a nyilvános ülésen elhangzott védőbeszédében az V. r. vádlottat érintő ügyészi fellebbezés kapcsán kifejtette, hogy az V. r. vádlott csak mellékszereplő volt, a vele szemben kiszabott ítéletet az V. r. vádlott és a védő tudomásul vette, ekörben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A III. r. vádlott vonatkozásában kifejtette, hogy a szerepe kétség kívül hangsúlyosabb volt, de nem volt irányító, a megállapított tényállást helytállónak tartotta. A védő kiemelte, hogy a III. r. vádlott a fogvatartásból történő szabadulását követően megváltozott, gyerekeknek tart bokszedzést, dolgozik, továbbá bíráskodik bokszmérkőzéseken, terveiben szerepel szakedzői kurzus elvégzése is. Mindezekre tekintettel a védő olyan mértékű enyhítésre tett indítványt, amely alapján - figyelembe véve a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét is - nem kerül vissza a büntetés-végrehajtási intézetbe a III. r. vádlott.

A IV. r. vádlott védője a nyilvános ülésen szintén fenntartotta az eltérő minősítésre és enyhítésre irányuló fellebbezését, elmondta, hogy a IV. r. vádlott feltáró beismerő vallomást tett. Az I. r. vádlott adta a pénzt a sértettnek, a védenccé nem tudta, hogy ez milyen pénz, az ő dolga az volt, hogy megmutassa azt, hogy hol lakik a sértett. A IV. r. vádlott csak önbíráskodásról tudhatott, a szerepe pedig bűnsegédi volt.

A kiszabott büntetést eltúlzottnak tartotta, amely a belső arányosságot nem vette figyelembe, ezért az enyhítő körülményekre is tekintettel, annak enyhítését kérte. Jelezte a védő, hogy a házi őrizet beszámítása a rendelkező részben helytelenül szerepel.

A VI. r. vádlott védője szintén fenntartotta a fellebbezését, így elsődlegesen a VI. r. vádlott felmentését kérte, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését.

Álláspontja szerint a cselekmény második részénél jelenlévő VI. r. vádlott valójában nem tudta azt, hogy milyen szándékkal, milyen céllal jelentek meg a sértettnél a vádlottak és amikor a lövések elhangzottak, a helyszínt azonnal elhagyta. A VI. r. vádlottnál semmilyen eszköz nem volt, az sem bizonyított, hogy szállított-e mást, csak a többiekkel sodródott. A VI. r. vádlott szándékosan nem nyújtott segítséget a cselekményhez, nem is volt szükség rá, így a felmentése indokolt.

Egyebekben figyelemmel az enyhítő körülmények súlyára, különösen a távoli bűnsegélyre, a kiszabott büntetés enyhítését kérte a védő.

Az I. r. vádlott utolsó szó jogán elmondta, hogy amit tett azt beismerte, csak azért ítéljék el, és megbánta a történeteket.

A II. r. vádlott utolsó szó jogán a védője által elmondottakhoz csatlakozott.

A III. r. vádlott a védőjéhez csatlakozott és a büntetés enyhítését kérte.

A IV. r. vádlott megbánását fejezte ki.

Az V. r. vádlott az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A VI. r. vádlott a védője által elmondottakhoz csatlakozott.

Az ügyészi fellebbezés nem alapos, a vádlotti és a védelmi fellebbezések az I-V. r. vádlottak esetében részben megalapozottak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék alaposan és a kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást. Annak során a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartva, megfelelően teljesítette ügyfelderítési kötelezettségét. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve gondosan mérlegelte, és e tevékenységéről részletesen számot adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el.

A vádlottak és a tanúk valamennyien megváltoztatták a vallomásukat az eljárás során, a törvényszék mérlegelését ráadásul tovább nehezítette, hogy a sértetti kör is érintett volt abban, hogy a terhükre ne merüljön fel bűncselekmény elkövetése. A három előadott verzió - leegyszerűsítve az I. r. vádlott szerint kölcsönről volt szó, a IV. r. vádlott szerint az I. r. vádlott kereste a sértettet tartozás miatt, míg a sértett és köre szerint jogtalan volt a követelés - közül kellett megindokolni, hogy melyik a valós kiváltó ok, nem megelégedve a kábítószerrel kapcsolatban előadottakkal.

Objektív bizonyítékok - bejelentések, helyszíni szemle, híváslisták, biztonsági kamera felvétele, fegyverszakértő véleménye - mellett a többszörösen változtatott vallomások álltak rendelkezésre. A törvényszék részletesen megindokolta, hogy mely bizonyítékok, vallomásrészletek elfogadásával foglalt állást abban a kérdésben, hogy mi volt a vádlottak cselekményének kiváltó oka, az egyes helyszíneken ki volt jelen és milyen magatartást tanúsított. Az elsőfokú ítélet indokolása mindenre kiterjedő, logikus és nem ellentétes az iratok tartalmával.

Csupán zárójelben jegyzi meg az ítéltábla, hogy a jelen másodfokú tanács által egyébként okirati bizonyítéknak tekintett poligráfós szaktanácsadói véleményre, a poligráfós vizsgálat eredményére vonatkozóan annyiban értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával, hogy jelen körülmények között ezen eredménynek valóban nincs számottevő kihatása bizonyításra. Ennek oka, hogy a IV. r. vádlott csak bizonyos korlátok között volt hajlandó részt venni a poligráfós vizsgálatban, így az adott teszt alkalmazása mellett annak - a szaktanácsadó által jelzetten - gyengébb volt a validitása. Egyetértett az ítéltábla az igazságügyi grafológus szakértői véleménynek a IV. r. vádlott személyiségjegyeire vonatkozó részében történő elfogadásával, azonban részben eltért a tartalom-validitás vizsgálat kapcsán elfogadott álláspontjától.

A tartalom-validitás vizsgálat lényegében grafológiai hazugság vizsgálat, ekként eredményének jelentősége a poligráfós hazugság vizsgálatához hasonlítható. Ellenben a büntetőeljárásban történő alkalmazását semmi sem szabályozza, holott az eljárási szabályok a poligráfra vonatkozóan is korlátokat állítanak fel, ráadásul ezen korlátokat a bírói gyakorlat (megosztottan) tovább szűkíti a jogszabályi rendelkezésekhez képest. Éppen ezért a grafológiai hazugság vizsgálatra (tartalom-validitás vizsgálat) analóg módon a poligráfra vonatkozó szabályokat nem lehet átültetni, mint ahogyan a fent említettek miatt a szabad bizonyítás elvére hivatkozni sem helytálló. Megfelelő, büntetőeljárás keretében érvényesülő szabályozás hiányában a grafológia tartalom-validitás vizsgálata a bizonyítás körében nem értékelhető. Mindezen megállapítások azonban az elsőfokú bíróság helyes bizonyíték értékelését nem érintik.

A törvényszék által megállapított tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól, minden vonatkozásban megalapozott, tartalmazza a szükséges tényeket, az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

A tényállást mindössze a másodfokú eljárásban felmerültekre tekintettel kell a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja alapján az alábbiak szerint kiegészíteni:

- a III. r. vádlottat a Fővárosi Törvényszék a 2013. év június hó 18. napján kelt 5.B.901/2012/41. számú ítéletével, mely a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.337/2013/17. számú határozatával 2014. év szeptember hó 4. napján emelkedett jogerőre, életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt 2 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette (a másodfokú eljárásban beszerzett erkölcsi bizonyítvány alapján).
- a III. r. vádlottnak élettársa van, a P. Kft. raktárosaként havi 80.000,- forint a jövedelme, az U. ökölvívó szakosztályánál edzőként nettó 40.000,- forintot keres, továbbá versenybíróként alkalmi díjazásban is részesül (a másodfokú eljárásban becsatolt iratok alapján).
- a sértett magánlaksértés bűncselekménye vonatkozásában nem terjesztett elő magánindítványt (a másodfokú eljárásban beszerzett irat alapján).

Az így kiegészített tényállás minden tekintetben megalapozott, irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A vádlottak bűnösségét a Budapest Környéki Törvényszék okszerűen állapította meg, és a cselekmények minősítése is megfelel a Btk. rendelkezéseinek.

A törvényszék a Btk. 2. §-a alapján helyesen döntött az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazása mellett, mert az valamennyi vádlott esetében enyhébb elbírálást eredményez, a cselekmények büntetési tételei nem változtak, de a feltételes szabadságra bocsátás szabályai kedvezőbbek.

A fellebbeviteli főügyészi indítványnak - a módosított fellebbezésnek - megfelelően az ítéltábla mellőzte a felmentő rendelkezést az emberölés büntette kísérlete miatt, mert az elsőfokú bíróság valóban az I. r. vádlott vád tárgyává tett cselekményét minősítette eltérően, így szükségtelen volt a külön felmentő rendelkezés meghozatala. A löfegyverrel és lőszerral visszaélés büntette miatti felmentést és a zsarolásnál a bűnszövetség minősítő körülményének mellőzését a másodfokú eljárásban ügyészi fellebbezés már szintén nem támadta.

Az ítéltábla szerint helyes a vádlottak terhére megállapított cselekmény zsaroláskénti minősítése, megfelelő az I-II-III-IV. r. vádlott társtettesi elkövetői minőségének megállapítása, hiszen ők a Btk.

367. § (2) bekezdés b/ pontja szerinti fenyegetést - annak valamely formáját - valamennyien megvalósították, míg az V. és VI. r. vádlott bűnsegédi magatartást tanúsított. A cselekménysort helyes érveléssel tekintette természetes egységnek a törvényszék.

Nem értett egyet az ítéletábra a védők által előterjesztett, eltérő minősítésként önbíráskodás büntetnének megállapítását célzó indítványával. A zsarolás és az önbíráskodás elkövetési magatartása azonos: valaminek a tevésére, nem tevésére vagy eltűrésére való kényszerítés. Kényszerítésen a sértett akarására történő ráhatást kell érteni, amelynek folytán a sértett nem a saját, hanem az elkövető akarátának megfelelő magatartást tanúsít. A két bűncselekmény a célzat alapján határolható el. Zsarolásnál a célzat a jogtalan haszonszerzés, míg az önbíráskodásnál a jogos vagy jogosnak vélt vagyoni igény érvényesítése. Az önbíráskodás és a zsarolás elhatárolása szempontjából annak van meghatározó jelentősége, hogy önbíráskodás esetén az elkövető tudata nem fogja át az általa erőszakkal vagy fenyegetéssel kikényszerített igény jogtalan voltát; a zsarolás elkövetője viszont tisztában van azzal, s a szándéka éppen a jogellenes vagyoni haszonszerzésre irányul. Az irányadó tényállás szerint a cselekmény alapját kábítószerrel kapcsolatos pénzügyi vita képezte, így a jogellenesség nem kétséges, nincs helye önbíráskodás megállapításának.

A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő körülményeket az elsőfokú bíróság általában helyesen sorolta fel, azonban az iratok szerint az V. r. vádlott nem igazolta az elsőfokú ítélet meghozataláig, hogy részt vett volna 6 hónapig folyamatosan a kábítószer-használat miatti elterelésen. Az ítéletábra megkeresésére az is tisztázódott, hogy az V. r. vádlott a elsőfokú ítélet meghozatalát követően azt már nem is fejezte be. Megjegyzi az ítéletábra, hogy erre tekintettel az V. r. vádlottnál valójában fel sem merülhetett az 1978. évi IV. törvény 283. § (1) bekezdés a/ pontja szerinti büntethetőséget megszüntető ok.

A Budapest Környéki Törvényszék által alkalmazott joghátrány némileg eltúlzott az I-II-III-IV. r. vádlott esetében az általuk elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára és az egyéb bűnösségi körülményekre figyelemmel, ezért esetükben a büntetés enyhítése indokolt. Az V. r. és a VI. r. vádlott esetében az ítéletábra egyetértett a büntetés mértékével és a VI. r. vádlottnál a felfüggesztés próbaidejével is.

A IV. r. vádlott esetében tévesen lett feltüntetve a házi őrizet beszámítása, ezért azt az ítéletábra kijavította.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéletábra a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben változtatta az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlott esetében, az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371.§ (1) bekezdése értelmében - az V. r. és a VI. r. vádlott esetében teljes egészében - helybenhagyta.

Budapest, 2015. év május hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 12.B.6/2014/89. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.398/2014/28. számú ítéletében foglalt változtatások mellett az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlottakkal az V. r. és a VI. vádlottakkal szemben jogerős és - a VI. r. vádlott esetében a szabadságvesztés büntetés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2015. év május hó 7. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke